

Základní škola a Mateřská škola Olomouc, Dvorského 33
příspěvková organizace
Dvorského 33
779 00 Olomouc – Svatý Kopeček

Příběhy našich sousedů

- scénář k rozhlasové reportáži –
- JIŘINA SOMSIOVÁ -

Zpracovali: Kristýna Čajková, Vojtěch Klapka, Michaela Pospíšilová

Pod vedením paní učitelky Mgr. Šárky Menšíkové

Vstup 1, Vojsa: Jsme tým z 8. třídy, chodíme na Základní školu Olomouc, Dvorského 33. 22. března letošního roku náš tým ze základní školy Dvorského na Sv. Kopečku v rámci projektu Příběhy našich sousedů navštívil paní Jiřinu Somsiovou. Narodila se jako Jiřina Danielová 13. září roku 1949. Paní Somsiová je romského původu, proto její rodiče a tři starší sourozence potkal stejný osud jako mnoho jiných romských rodin. Po vypuknutí 2. světové války byla i její rodina povolána do transportu do koncentračního tábora. Cílovou stanicí byla Březinka v Osvětimi.

Vstup 2, Míša: Březince se říká továrna na smrt a osudy starších sourozenců paní Somsiové to bohužel jen dokazují. To, co musela vytrpět maminka paní Somsiové hned poté, co vystoupila z vlaku v koncentračním táboře v Březince, by nechtěla zažít žádná matka.

Vstup 3, pí. Somsiová: *Ta holčička, když je přivezli těma vagónama, tím prasečákem vlastně, tak ta holčička, maminka ju měla v náručí, měla 8 měsíců a vlastně ony ty Němky už tam čekaly a ty děti jim braly že, no, a maminka jim ji nechtěla dát, pořád ji držela, a tak ony začaly bít maminku, no, a ta moje sestřička začala moc plakat, tak ta Němka jí ju vytrhla a vlastně praštila s ní o vagón a ona ten den aji byla mrtvá.*

Vstup 4, Kika: Útrapy lidí v koncentračním táboře si my dnes nedokážeme vůbec představit. Všudypřítomný hlad, zima, strach, pokusy na lidech, otřesné hygienické podmínky a s tím spojené smrtelné epidemie, to vše dokazují zážitky rodičů paní Somsiové.

Vstup 5, pí. Somsiová: *No, jinak jako samozřejmě že tam byla zima v těch Březinkách. Kdo by tam topil. Ty deky, co tam Němci vyráběli, jsem slyšela, že to dělali z vlasů, z těch lidských, co je stříhávali. Tak teď si představte, co to bylo že. Maminka byla na pokuse i tátův bratr, jako můj strýc, ten je mladší. Takže na nich dělali pokusy. Maminka tam potom dostala i tyfus, zázrakem se z toho dostala, protože ty vězenkyně se o ňu staraly.*

Vstup 6, Kika: Ale její synové takové štěstí neměli. Ti se zpátky domů už nevrátili.

Vstup 7, Vojta: Vězni v koncentračním táboře byli vděční za každé sousto. Nejčastějším jídlem podávaným vězňům byla polévka z řepy. Špatné zkušenosti s ní měl i strýc paní Somsiové.

Vstup 8, pí. Somsiová: *On říkal, že jednou jedl normálně polévku tu řepovou a v té misce, že měl malíček s prstenem. Takže oni museli vařit a aji jedli to lidské maso. On za to tak plakával vždycky, no, on to vzal a dal to tomu bachařovi.*

Vstup 9, Míša: Traumatické zážitky z koncentračního tábora si rodiče nesli po celý zbytek života. Nemohli kvůli tomu často ani spát.

Vstup 10, pí. Somsiová: *Kolikrát jsme spali vedle v pokoji a my jsme slyšeli pořád sténání jako v noci, jako ten stén, asi v tom spánku se jim to znova vracelo a často plakávali.*

Vstup 11, Míša: Přestože paní Somsiovou postihlo mnoho osobních tragédií, prožila svůj život naplno a elán a chuť do života, kterými oplývá, jí můžeme jenom závidět. Navzdory svému věku svůj život a téměř všechen volný čas věnuje dětem, organizování akcí pro děti i dospělé a terénní práci, při které pomáhá všem, kteří to potřebují. To dokazuje i její životní motto, které nám sdělila na závěr našeho rozhovoru - pomáhat, pomáhat, pomáhat. 😊

